

Или, кога се съобщеше нещо ново, но съвсем обикновено, да каже изведнъж с разширен, закръглен поглед, сериозен израз на лицето и полуоткрити уста:

— Тъй ли?

И това „тъй ли“ биваше казано с такава наивност, която е свойствена само на детските души и която трогваше до сълзи.

А Вазов имаше детска душа.

II.

И може би затова децата и юношите тъй много го обичаха.

Не беше отдавна. Има от тогава най-много двайсетина дни. Една слънчева сутрин — както винаги при добро време правеше — той бе излязъл на предобедна разходка. В черно пердесю, с бастун в ръка, с леко нервно поклащане на главата и ситни стъпки по левия тротуар на ул. „Вълкович“, той бавно отиваше към градската градина, като се поспираше от време на време и се обръщаше да погледа наоколо. Този начин бе характерен за Вазова. При Б. Ц. Кооперативна банка го срещна едно момче около 15—16 годишно, простичко облечено и с някакви сечива в ръка. То се приближи до Вазова, снемше с едната си ръка шапка, взе с другата десницата му, целуна я и си отмина. Очевидно, момчето бе работник.

Случайно близък свидетел на тази среща, аз усетих тръпки по цялата си снага, като че през мене мина ток. То беше религиозния трепет пред непосредствената среща, пред пригръдката на две чисти души — душата на дете и душата на поета.

Аз и друг път бях виждал деца и стари жени да целуват ръка на Вазова, но никога не съм бил тъй покъртван, както в този случай.

Вазов не отговори нищо. Само в очите му бляснаха две сълзи и той отмина нататък.

III.

Такова благоговение изпитах пред тоя светец за простите, но искрени и чисти души и друг един път — когато първо го посетих у дома му.

Беше обещал да ми даде нещо за сп. „Слънце“, и отидох у дома му да го взема. На вратата ме срещна слугинче